

ISTINA NIJE NA INSTAGRAMU: O MANIPULACIJI, NARAŢIVU I DJECI U SREDIŠTU SUKOBA

Roditeljski konflikt nije samo sudska bitka, nego psihološki prostor u kojem djeca uče što znači moć i slabost ljubavi.

Za Root piše Andrea Marinac

U svojoj nedavnoj objavi na Instagramu, modni dizajner Philipp Plein ponudio je javnosti priču o vlastitoj obiteljskoj situaciji – priču koja, na prvi pogled, djeluje kao osobna ispovijest o boli, roditeljstvu i borbi za djecu. No, pogledamo li dublje, riječ je o pažljivo oblikovanom narativu koji ne govori samo o jednom paru, već o načinu na koji moć, emocije i potreba za kontrolom ulaze u javni prostor. Iz perspektive obiteljskog terapeuta, takav tekst otkriva složenu mrežu emocionalnih dinamika karakterističnih za odnose obilježene narcističkim obrascima i visokokonfliktnim roditeljstvom – gdje granica između stvarne brige i potrebe za opravdanjem postaje zamagljena.

Na površini, objava nosi ton suosjećanja i moralne ispravnosti. Autor započinje idealizacijom bivše partnerice, navodeći kako je „imala sve – ljubav, podršku i stabilnost“, čime stvara dojam da je on bio emocionalno velikodušan i podržavajući. No ubrzo nakon toga slijedi oštar zaokret u tonu, u kojem se narativ preusmjerava na njegovu ulogu oca koji „nikada nije prestao pomagati“ i koji „voli bezuvjetno, čak i kad boli“. Takva formulacija nosi implicitnu poruku o vlastitoj moralnoj nadmoći, dok istodobno diskretno postavlja majku u poziciju one koja tu ljubav nije prepoznala ili uzvratila. Ova promjena iz idealizacije u devalvaciju tipična je za odnose u kojima jedan partner održava sliku vlastite savršenosti kroz kontrast prema „krivom“ drugom.

Kroz cijeli tekst autor koristi moralno i emocionalno nabijene izraze – govori o ljubavi, istini, djeci i boli, ali sve u funkciji stvaranja moralnog okvira koji potvrđuje njegovu poziciju žrtve. Rečenice poput „people speak without knowing“ ili „truth is not for sale“ sugeriraju da on posjeduje istinu, dok svi ostali – javnost, mediji, možda i majka – šire laži. Ova potreba da se javno razjasni „istina“ često proizlazi iz dubokog straha od gubitka kontrole nad narativom, što je česta karakteristika osoba s izraženom potrebom za vanjskim potvrđivanjem i kontrolom slike o sebi.

ISTINA NIJE NA INSTAGRAMU: O MANIPULACIJI, NARAŢIVU I DJECI U SREDIŠTU SUKOBA

Roditeljski konflikt nije samo sudska bitka, nego psihološki prostor u kojem djeca uče što znači moć i slabost ljubavi.

Za Root piše Andrea Marinac

Zanimljivo je da autor eksplicitno navodi kako „situacija više nije u njegovim rukama, već u rukama suda i liječnika“, čime formalno prebacuje odgovornost na institucije, ali zapravo time pojačava vjerodostojnost vlastitog stava. Na taj način sugerira da ne djeluje iz osobnog motiva, već da je njegov pogled potvrđen od strane stručnjaka. Međutim, ta formulacija istodobno implicira da je majci ograničen pristup djeci – što kod publike izaziva snažan emocionalni dojam i potiče zaključak o njezinoj „krivnji“, bez da su poznati konkretni razlozi. U psihoterapijskoj terminologiji, to se može prepoznati kao oblik javne projekcije: autor odbacuje vlastitu odgovornost u konfliktu i prebacuje teret moralne krivnje na drugu osobu, dok sebe pozicionira kao razumnog, miroljubivog i žrtvovanog oca.

Kada Plein piše da „majka koja nanosi bol umjesto zaštite više nije majka“, ulazi u zonu moralnog diskvalificiranja druge osobe. Ta izjava nema obilježje brige za djecu, nego služi kao javna osuda bivše partnerice. U sistemskoj obiteljskoj perspektivi, takav oblik komunikacije nosi snažnu destruktivnost, jer djecu uvlači u lojalnostni konflikt – ona su u narativu istodobno i žrtve i dokaz očevog moralnog prava. To je tipičan primjer emocionalne instrumentalizacije djece u visokokonfliktnim razvodima, gdje se „interesi djeteta“ retorički koristi kao opravdanje za osobne motive.

Na razini jezika, autor upotrebljava kontraste koji emocionalno usmjeravaju čitatelja: „love“ nasuprot „hate“, „truth“ nasuprot „lies“, „peace“ nasuprot „chaos“. Time gradi dihotomijsku sliku svijeta – on je predstavnik ljubavi i istine, dok je ona predstavница kaosa i boli. Takva crno-bijela interpretacija odnosa pokazuje odsustvo emocionalne diferencijacije, odnosno sposobnosti da se istodobno uoče i vlastiti doprinos konfliktu i kompleksnost druge strane. Kod odraslih osoba u konfliktu to često odražava emocionalnu nezrelost, ali i nesigurnu vezanost u partnerskom odnosu.

Za Root piše Andrea Marinac

ISTINA NIJE NA INSTAGRAMU: O MANIPULACIJI, NARAŢIVU I DJECI U SREDIŠTU SUKOBA

Roditeljski konflikt nije samo sudska bitka, nego psihološki prostor u kojem djeca uče što znači moć i slabost ljubavi.

Kao obiteljski terapeut, ovakav tekst bih promatrala kao primjer narativa koji služi opravdanju, a ne iscjeljenju. On ne doprinosi miru, već produbljuje javni raskol, jer koristi medijski prostor za emocionalnu validaciju autora i istodobno javno delegitimizira drugog roditelja. Takve objave, iako naizgled racionalne, imaju snažan emocionalni naboj i funkciju održavanja moći nad situacijom – moći kroz govor, kroz publiku i kroz moralnu poziciju. U konačnici, djeca koja odrastaju u ovakvim okolnostima postaju nesvjesni nositelji roditeljskih projekcija i osjećaja krivnje, dok jedan roditelj koristi javnost da bi potvrdio svoj identitet “dobrog roditelja”.

Ova objava tako otkriva mnogo više od sadržaja koji se čita doslovno. Ona govori o potrebi za kontrolom, o neizrađenom osjećaju gubitka i o načinu na koji pojedinac pokušava povratiti moć kroz narativ, a ne kroz stvarni dijalog. U kontekstu terapijskog rada, ovakav tekst bi bio vrijedan materijal za analizu – ne zato što otkriva “tko je u pravu”, nego zato što precizno pokazuje kako moć, strah i potreba za moralnom potvrdom zamjenjuju empatiju i autentičan kontakt u obiteljskim odnosima nakon prekida.